

fornødne Formue eller tilstrækkelig Evne til at forskaffe sig og Sine saadant Underhold. Der vilde altsaa være at bestemme, hvad der i saa Henseende kan antages nødvendigt for de Paagjældende, og, hvorvidt den dem i den militaire Tjeneste tilstødte Legemsbeskadigelse eller Svaghed kan være dem til Hinder ved sammes Erhvervelse. Legemsbeskadigelsen eller Svagheden kan imidlertid have haft en høist forskjellig Indvirkning paa Bedkommendes Erhvervsevne, ligesom Trangen ogsaa i høj Grad vil være afhængig af forskjellige Omstændigheder, saasom huuslige Forhold og tidligere Livsstilling. Naar enhver enkelt Invalids Krav paa Statens særlige Forsorg, overensstemmende med den udtalte Hovedanskuelse, skal med Retfærdighed tages i Betragtning, maa Regjeringen derfor med den nedsatte Comission erkjende det for en Umulighed herom at give aldeles bestemte Forfrister, som nogenlunde svarede til Niemedet. Man har saaledes kun foreslaaet Bestemmelser, som i Almindelighed kunne antages at ville passe paa de foreliggende Tilfælde og derhos indrømme den Autoritet, til hvilken Invalidsforsørgelsen andretroes, Leilighed til at fastsætte Understøttelsen efter de i ethvert enkelt Tilfælde stedfindende Omstændigheder. Paa denne Maade maa der vel vises hiin Autoritet en stor Tillid, men Saadant vil upaatvivleligt langt mere være i Invalidernes Interesse end at gjøre Understøttelsens Størrelse ubetinget afhængig af en vis bestemt Legemsbeskadigelse eller andre saadanne Criterier. Det er i denne Henseende en meget væsentlig Betragtning, at bemeldte Autoritet, naar samme, uagtet de foretagne Undersøgelser og den omhyggeligste Overveielse af de stedfindende Omstændigheder, dog maatte have feilet og herpaa gjøres opmærksom, meget lettere vil kunne afhjælpe en saadan Feil, end hvor Ubilligheden er begrundet i de givne Forfrister, som ikke kunne forandres for hvert særegent Tilfælde.

Naar de foreslaaede Bestemmelser sammenholdes hermed, kunde det nu vel erindres, at disse ikke fyldestgjøre det opstillede Hovedprincip, og i mange Tilfælde ikke ville sætte de paagjældende Individuer istand til fremdeles at leve paa den efter Enhvers tidligere Stilling

brugelige Maade. Man maa imidlertid hertil bemærke, at hiint Princip kun er opstillet som det Maal, hvortil der blev at stræbe, og at der neppe med Billighed kan undlades, saavidt Omstændighederne tillade det, at tage Hensyn til den tidligere Livsstilling, huuslige Forhold og andre Omstændigheder, der have Indflydelse paa den Paagjældendes Trang til Understøttelse. Forøvrigt maa man upaatvivleligen gaae ud fra den Betragtning, at da Forpligtelsen til at værne om Fædrelandet er erklæret for en almindelig Borgerpligt, som Enhver har at opfylde uden Hensyn til de Tab, saadant kan medføre for ham i hans oeconomiske Forhold eller hans fremtidige Livsstilling, saa bør der ikke heller i den her omhandlede Henseende opstilles Regler, som ikke kunne komme til Anvendelse paa hvilken som helst Individ, under Tilstedeværelsen af de samme Betingelser. Man har derfor endmere maattet indskrænke sig til i Almindelighed at foreslaae de Beløb, som fandtes passende efter de forskjellige Eventualiteter og Statens Resourcer, og kun formeent, at disse burde modificeres deels med Hensyn til den Paagjældendes militaire Stilling og deels med Hensyn til Legemsbeskadigelsens eller Svaghedens Indflydelse paa Evnen til Erhverv.

Den høiere militaire Tjenestegrad maa saaledes upaatvivleligen paa Grund af den væsentligere Tjeneste, der i samme er ydet Staten, give Krav paa en større Forsorg fra Sammes Side, og formenes det ogsaa aldeles nødvendigt hertil at tage Hensyn for det Tilfælde, at der bliver Tale om Invalidsforsørgelse for den, som tillige er pensionsberettiget efter tilbagelagt Tjenestetid. Det kan nemlig da ikke undgaaes at tage i Betragtning denne dobbelte Afgang til Statens Forsorg, og bør Regulativerne for disse to Tilfælde desaarfag svare til hinanden, uden at man dog paa den anden Side kan erkjende det for rigtigt, at Invalidsforsørgelsen og Pensionen ansættes hver for sig efter bemeldte Regulativer, da de samme Momenter tildeels have maattet gjøre sig gjældende i begge Regulativer og i saa Fald vilde faae en utilbørlig Vægt. I et slikt Tilfælde bør derimod enten Tjenestetiden eller Trangen formedelst paadragen Legemsbeskadigelse eller Svaghed fremtræde som det afgjø-